

Čovjek je čudesno biće s korijenom i krilima

Čovjek je čudo, duboka tajna, izvor bez kraja...

Čudesno je biće, rođen iz korijena, a kasnije propupa, rascvjeta, donosi plod. Čovjek nema kraja jer on sam sebi postavlja granice, uzima i daje. Ponosno je stablo s krošnjom, prepunom znanja. Istovremeno je jak kao stijena i slab poput malenog mrava. Kad padne, ustane i još jači postaje, preporođen i obnovljen.

Čovjek je nezamisliv, čas tužan, čas veseo, čas ljubomoran, pa nemiran, pa izgubljen, a opet svoj.

On je knjiga koja nema zadnju stranicu. Ili ima?

Kad krene k cilju, nema te sile koja će ga zaustaviti... Stvoren je od Boga. Bogom dan. Božji. Na sliku i priliku. Stvara svoju obitelj, obiteljsko stablo. I lovac je i lovina. On je temelj, on se nadograđuje da postane tvrđava, zidina, utvrda, uporište. Ptica je bez krila, a opet leti visoko, visoko. Čudesno, zar ne?

Čovjek je puno više od čovjeka...

Kao lampa osvjetljava put sebi i svojim, čuva svjetlo da ne uđe tama, tjera onoga koji mu ugrožava najmilije. Ponekad se razbije kao kristalna čaša od najfinijeg stakla. Ali, opet se nekako sastavi. Opet se diže. Leti.

Bio prosjak, beskućnik, sluga, vladar, gospodar, svaki je isti, svaki je drukčiji, svaki je svoj.

Krene iz korijena, a kasnije dobije krila, odleti u beskraj...

To je čovjek.

Bruna Radić, VIII. a
OŠ Petra Kružića, Klis
Mentorica: Vesna Jukić